	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Osztályozás
	Szerző: <i>Jeny László</i>			Tárgy: <i>331. 78</i>
	Cím: <i>Mari, gyere vissza!</i>			Hely
	Forrás: <i>Nemzeti Ujság</i>			Idő: <i>"1924"</i>
	<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1924. 9. 28.</i> (Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)
				Helyszám

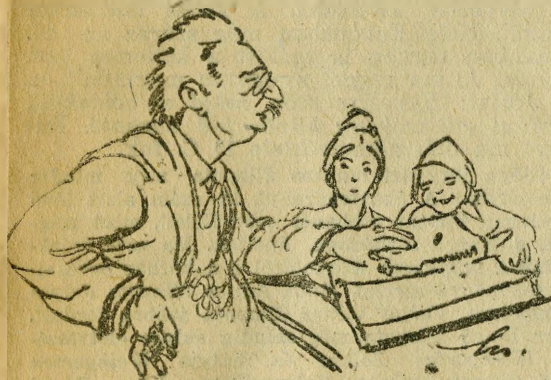
Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Mari, gyere vissza!...

Pillanatsfelvételek a cupringerek birodalmából

Márton Lajos rajzaival

(A Nemzeti Ujság tudósítójától.) Vallani akarunk. Nekünk kettőnknek, akik ma végigjártuk a budapesti helyszerező irodákat, eszünk ágában sem volt mindenest fogadni, lévén mind a ketten boldogtalan legényemberesek. Az asszony gyengélkedése, a kétszobás budai lakás, serdületlen gyermekeink (egyikünk pláne ikreket mondott), csupa svindli. Az egésznek az a magyarázata, hogy közös barátunknál, aki már évek óta a házasság zivataros vizein vitorlázik, eselédválság tört ki. Mari, a kedves, jó Mari, Mariskám aranyos, vagy bizalmasan egymás közt „az a lusta dög” elsején végérvényesen távozik. Próbáltuk kapacitálni, hiába. A Herkópáternek sem marad. Határozott fellépésének magyarázata a nemzeti hadsereg tulságosan liberális kimaradásí engedély-politikájában rejlik, me-

„Csak tízszázalékot, ...”

lyet a derék Mari sehogyan sem tudott összeegyeztetni a nagyságos asszony házirendjével.

Barátunk két nap óta keresi Mari utódát. Tegnap erősen megviselt külsővel, kétségbeesetten állított be hozzánk a szerkesztőségbe és hetediziglen érvényes átkokat szórt a ragadozók osztályának cupringer névre hallgató vállfajára, mely minden feltűnést nélkül tenyészik a fővárosban és megkeseríti a cseléd után szaladgáló polgár életét. Részben azért, hogy barátunk adatainak helyességéről meggyőződjünk, részben pedig azért, hogy Mari utódját megtaláljuk, Márton Lajos rajzolóművésszel együtt elhatároztuk, hogy utána járunk a cupringereknek.

A cupringerek őst, egy igen rendez B-listás számellenőr külsejű urat a köruton találtuk meg. Ketten mentünk be hozzá, csendesen bemutatkoztunk, mondván, hogy ezt meg ezt hallottuk, kérdeztük mi a meztelen való!

Az öreg ur első pillanatban kissé zavartan nézett ránk, majd visszanyerte biztonságát és szó nélkül fölötött egy-ménkő nagy könyvet.

— Tessék — mondta nyugodtan — és elfordult. Szerényen megjegyeztük, hogy nem a könyvre vagyunk kíváncsiak, hanem kérdezni szeretnénk egyet-mást, mire a hátunk mögött megszólalt egy női hang:

— Süket az öreg.

Most már hangosan kellett elmondanunk, mi járatban vagyunk.

— Ahá! — mondta az öreg ur — az más.

Kiderült, hogy forgalmiadbellenőrnek nézett.

A bojt közönsége, néhány szakacsné-aggastyán és szabalány-csemete a hangos beszédből megtudta, kik, mik vagyunk és most feszült figyelemmel kísérte a vallatást.

— Huszszor annyit is el tudnék helyezni, mint amennyi lány van — mondta a főnök ur és megint könyvet mutatott, amelyből kitént, hogy négyöt-százezer koronás havi fizetés mellett szerződik a legtöbbször, de perfekt szakácsné többet is kap. Hétszáz-ezres egész szeptemberben csak egy volt.

— És mit kell fizetni a közvetítésért?

— Tíz százalékot, kérem. És három százalék adó.

— A lánynak!

— Igen, a lánynak.

— És a gazdának?

— Az is fizet.

— Szóval husz!

— Husz.

Itt nem lehetett cselédet keresni, mert le voltunk leplezve. Elmentünk egy másik, igen jó hírű közvetítőirodába. Vagy husz-harminc meglettkoru hölgy szendergett a padokon.

— Egy fiatal mindenest szeretnék — mondtam óvatossan, mert a hölgyek között néhány hófőhár vezető, földtőtem föl.

— Juliska jöjjön be!

Juliska bejött. Molett, fitos, piszkos és nagyhangu. Életkora harmincöt-negyven körül, de inkább fölött.

— Hát maga e'jőne!

Juliska érdeklődik

- Az attól függ — mondta diplomatikusan Juliska.
- Mit kér?
- Hatszáz.
- Sok.
- Kevés. Tessék elhinni kevés.
- Tud főzni!

Egy mindenes

- Kettő, — lóditottam.
- Ikrék, — tette hozzá minden különösebb ok nélkül Márton Lajos, aki eddig csendesen ült.
- Hm... Na és milyen a koszt!

— Kérem, az már a kinézésin meglátszik az embernek, mit tud.

— Szóval: tud.

— Hát az attól függ.

Láttam, hogy itt nem boldogulok. Megpróbáltam elriasztani.

— Persze, magának esélészsoba kell?

— Csakis.

— Pedig nálunk nincs.

— Az baj, a konyhában csak nem fogadhatok. Mégis, vasárnap...

Igaz, gyerek van! — kérdezte hirtelen.

Szolid üzlet

— Rendes. Vacsorát nem főzünk mindig. Sonka, szalámi... — hadartam most már egész zavartan, ahogyzan Tónitól, a kitűnő pincéertől tanultam.

Juliska gyanakodva vetette rám sötét pillantását és fenyegető hangon szólt:

— Szalámi!! Szalámi!! Hát keressen az ur más cselédet!

Mi lehetett a fiatal mindenest, nem tudtam rájönni. Csak nem volt érdekelve a szalámi kontremben!

Megbuktunk. Egyikünk, mint biztos tippet, egy ismert belvárosi helyszerzőt ajánlott. Ott meg nyomban észrevettük Márton Lajos mappáját, gyanut fogtak és be kellett vallanunk, hogy újságírók vagyunk.

— Nem nyilatkozom! — mondta zordonan a jól táplált főnöknő. A mi üzletünk szolid üzlet, ide mindenki magától jön. Még cégtáblánk sincs, mégis megtalálnak. Csak urasági személyzetet szállítunk. Nem, nem nyilatkozom, tessék elhinni, rosszul megy most, istenem, rosszul, de hát nem lehet segíteni...

Kisasszonyt keresnek

Egy szuszra mondta ezt, lélekzetvétel nélkül.

— Kevés a lány? kérdeztük az eddigi tapasztalatok alapján.

— Dehogy, kérem, csak a hely kevés, a hely. Lány van, tessék megtekinteni.

Kinyitott egy rejtekhajtót és betessékelt egy cellába. A cellából a börtönök füledt levegője csapott az arcunkba. Bent szorosan egymás mellett rengeteg lány ült és riadtan figyeltek föl, mikor benyitottunk.

— Na! Mi az? Mit akarsz!

Ellenséges pillanatok szegeződtek ránk és mi tanácsosabbnak láttuk távozni. Utközben majdnem belütköztünk egy elegáns nagyságába, aki lorguonán keresztül egy német pesztonkát mustrált, miközben a pesztonka bizalmas jeleket váltott a kapu alatt settenkedő gavallérjával. Közben megeredt az eső és le kellett tennünk arról a szándékunkról, hogy Mari utódját megkeressük. Vizont még nem gyűjtöttünk elég adatot ahhoz, hogy közös barátunknak a cupringerekről táplált súlyosan elitéli véleményét megcáfolhassuk. Ez mindkettőnk mélyen lehangozt.

Végre Márton Lajosban fölülkerekedett az óskáin:

— Tán őrzői vagyunk mi a cupringereknek?

Nem. Semmi esetre. Ebben megnyugodtunk. A Marira vonatkozóan pedig úgy határozotunk, hogy testületileg megkérjük, maradjon továbbra is barátunk vendégszerető házában és mi hűsége jutalmául fölemeljük a borra való szorzószámát.

Béry László